

Arrest

nr. 97 487 van 20 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. VAN DEN BROUCKE die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juli 2011 en hebben zich op 25 juli 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 2 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij beiden elk tweemaal werden gehoord, op 2 februari 2012 en 14 augustus 2012.

1.3. Op 31 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 september 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster :

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadjieks origine, verklaart afkomstig te zijn uit het district Nijrab van de provincie Kapisa. U verklaart samen met uw echtgenoot J.(...) M.(...) I.(...) (O.V.6.854.922) gevlucht te zijn uit Afghanistan omdat u door uw schoonfamilie verplicht werd om na het overlijden van uw vroegere echtgenoot met diens broer te trouwen. U weigerde dit maar werd zowel door uw ex-schoonfamilie als uw eigen ouders onder meer door middel van doodsb bedreigingen onder druk gezet. Bij een bezoek aan uw ouders ontmoette u M.(...) I.(...) J.(...), een oude kennis, en legde hem uw situatie uit. Hij besloot u en uw zoontje mee te nemen naar Kaboel en te huwen. In Kaboel werd het duidelijk dat u daar evenmin veilig was aangezien uw schoonfamilie uw man en u zouden kunnen vinden en vermoorden. U ontvluchtte Afghanistan in februari 2011 (Dalwa 1389) en reisde naar België waar u op 21 juli 2011 aankwam en op 25 juli 2011 een asielverzoek indiende.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met uw familie en schoonfamilie. Uw vader dwong u te trouwen met een talib. Nadat uw ex-echtgenoot stierf wilden zij u dwingen met uw schoonbroer te trouwen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht.

Uw verklaringen over uw huwelijk, waaruit uw problemen en die van uw man voortkwamen, zijn namelijk niet geloofwaardig. Evenmin kunt u geloofwaardig maken dat u voor uw vlucht uit Kaboel een clandestiene relatie zou hebben gehad met M.(...) I.(...) J.(...).

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over belangrijke gebeurtenissen tijdens uw eerste huwelijk. Zo kunt u niet precies zijn over wanneer uw ex-man werd vermoord. Eerst zegt u dat hij in de winter werd vermoord (cgvs 1, p. 7) maar erna zegt u dat het in Jawza (mei) was (cgvs 1, p. 7,8). Op het tweede interview verklaart u dan weer dat hij in de winter stierf, in Qaws, Jeddi of Dalwa (cgvs 2, p. 4). Ook over de omstandigheden van zijn dood weet u weinig te vertellen. U weet niet waar hij zou zijn gestorven (cgvs 2, p. 4). Gevraagd naar de slachtoffers die samen met uw man omkwamen zegt u eerst dat het er 8 tot 10 waren (cgvs 1, p.7) maar in het tweede interview heeft u het over 6 tot 7 mensen (cgvs 2, p. 4). U weet evenmin met duidelijkheid te zeggen of deze mensen taliban waren (cgvs 1, p. 7).

Ook is het opmerkelijk dat u, terwijl uw echtgenoot bij de taliban zat en volgens u uw vader banden had met de taliban, zeer weinig namen van talibanleden in uw provincie weet te plaatsen. Zo kent u Mohammad Zahir niet, de schaduwgouverneur van Kapisa voor de taliban (cgvs 1, p. 5) die rond dezelfde periode als uw man stierf in een aanval van de Franse troepen, zo blijkt uit informatie waarover het cgvs beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier. U kent ook Mullah Rohullah en Ahmad Shah niet (cgvs 2, p. 3), taliban commandanten uit Kapisa. Qari Saeed, de naam die wordt toegedicht aan de taliban spreekbuis in Kapisa, kent u evenmin en Mullah Behram, de overleden talibancommandant van de Tagab vallei weet u ook niet te plaatsen (cgvs 2, p. 3). Volgens bronnen van het cgvs beschikt betreft het echter vooraanstaande talibanfiguren in Kapisa. De laatste twee waren actief in Tagab en Mullah Behram werd eveneens vermoord door de Franse troepen, in januari 2010 toen u reeds in Tagab woonde met uw man. U trouwde immers naar eigen zeggen in de zomer van 1388 (2009)(cgvs 2, p.4). Ook weet u niet van protestacties die in informatie van het Commissariaat-generaal worden vermeld, en waaraan ook vrouwen deelnamen, tegen het verbranden van de Koran in Amerika (cgvs 1, p. 5). Dit gebeurde nochtans in september 2010 in het dorp Afghania, waarvan u zelf zegt dat het slechts op een half uur stappen lag van uw dorp (cgvs 2, p. 6).

Dat u als vrouw heel kort werd gehouden kan voor dit gebrek aan kennis niet als afdoend excuus worden gebruikt. U geeft immers wel blijk van kennis van andere zaken. Zo hebt u een minimum aan geografische kennis (cgvs 1, p. 3) en kent u het districtshoofd van Tagab (cgvs 1, p. 5) en de talibanleider Qari Baryal (cgvs 1, p. 7).

Voorgaande elementen in rekening genomen moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw huwelijk met Safiullah, een lid van de taliban in Tagab.

Dat u niet aannemelijk maakt dat u ooit gehuwd was met en in Tagab woonde bij een talib, zet ook uw verklaringen betreffende uw problemen met uw familie en schoonfamilie op de helling, waardoor ook het clandestiene karakter van uw relatie met M.(...) I.(...) J.(...), volgende op de dood van uw ex-man,

niet meer geloofwaardig is. Bijgevolg kan u de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Wat betreft de elementen die uw echtgenoot M.(...) I.(...) J.(...) in verband met zijn persoonlijke problemen in het kader van zijn asielverzoek aanhaalde moet worden gesteld hij aangaf dat hij omwille van deze feiten geen vervolging of problemen vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (cgvs 2, p.5 -6). Bijgevolg kan er op basis van de elementen in uw hoofde evenmin worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of toe een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Kapisa dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uw man woonde namelijk reeds een aantal jaren in Kaboel en verdiende daar goed zijn geld als voetballer voor het nationaal elftal, zo blijkt uit zijn verklaringen (M.(...) I.(...) J.(...), O.V.6.854.922, cgvs 1, p. 4). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u vreesde in Kaboel met uw familie kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Hieruit dient besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Kapisa. Gezien uw verklaringen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het

leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoeker :

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadjieks origine, verklaart afkomstig te zijn uit het district Nijrab van de provincie Kapisa. U zegt samen met uw huidige echtgenote N.(...) A.(...) (O.V. 6.850.878) gevlucht te zijn uit Afghanistan omdat uw vrouw -die in een gedwongen huwelijk met een talibanlid leefde-onder druk werd gezet om na het overlijden van haar eerste man met diens broer te trouwen. U nam haar mee naar Kaboel om haar weg te halen bij haar familie en schoonfamilie en huwde haar aldaar. Samen ontvluchtte u Afghanistan en trok u naar België. U verliet Afghanistan in februari 2011. U kwam op 21 juli 2011 aan in België waar u op 25 juli 2012 een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van de Afghaanse nationale voetbalploeg, 2 badges van een voetbaltoernooi, 20 foto's van u tijdens activiteiten gerelateerd met uw job als voetballer, een diefstal aangifte uit Duitsland, een elektronisch ticket van een vlucht naar Dubai/Peking en een aantal voetbalmagazines.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, N.(...) A.(...), ter zake werden uiteengezet (cgvs 1, p. 7,8). U geeft namelijk aan te vrezen voor vervolging in Afghanistan omwille van het feit dat u uw vrouw meenam naar Kaboel en haar daar huwde, zonder akkoord van haar familie, en alhoewel ze reeds in de echt was verenigd met een andere -reeds overleden- man. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met uw familie en schoonfamilie. Uw vader dwong u te trouwen met een talib. Nadat uw ex-echtgenoot stierf wilden zij u dwingen met uw schoonbroer te trouwen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht.

Uw verklaringen over uw huwelijk, waaruit uw problemen en die van uw man voortkwamen, zijn namelijk niet geloofwaardig. Evenmin kunt u geloofwaardig maken dat u voor uw vlucht uit Kaboel een clandestiene relatie zou hebben gehad met M.(...) I.(...) J.(...).

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over belangrijke gebeurtenissen tijdens uw eerste huwelijk. Zo kunt u niet precies zijn over wanneer uw ex-man werd vermoord. Eerst zegt u dat hij in de winter werd vermoord (cgvs 1, p. 7) maar erna zegt u dat het in Jawza (mei) was (cgvs 1, p. 7,8). Op het tweede interview verklaart u dan weer dat hij in de winter stierf, in Qaws, Jeddi of Dalwa (cgvs 2, p. 4). Ook over de omstandigheden van zijn dood weet u weinig te vertellen. U weet niet waar hij zou zijn gestorven (cgvs 2, p. 4). Gevraagd naar de slachtoffers die samen met uw man omkwamen zegt u eerst dat het er 8 tot 10 waren (cgvs 1, p.7) maar in het tweede interview heeft u het over 6 tot 7 mensen (cgvs 2, p. 4). U weet evenmin met duidelijkheid te zeggen of deze mensen taliban waren (cgvs 1, p. 7).

Ook is het opmerkelijk dat u, terwijl uw echtgenoot bij de taliban zat en volgens u uw vader banden had met de taliban, zeer weinig namen van talibanleden in uw provincie weet te plaatsen. Zo kent

u Mohammad Zahir niet, de schaduwgouverneur van Kapisa voor de taliban (cgvs 1, p. 5) die rond dezelfde periode als uw man stierf in een aanval van de Franse troepen, zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier. U kent ook Mullah Rohullah en Ahmad Shah niet (cgvs 2, p. 3), taliban commandanten uit Kapisa. Qari Saeed, de naam die wordt toegedicht aan de taliban spreekbuis in Kapisa, kent u evenmin en Mullah Behram, de overleden talibancommandant van de Tagab vallei weet u ook niet te plaatsen (cgvs 2, p. 3). Volgens bronnen van het cgvs beschikt betreft het echter vooraanstaande talibanfiguren in Kapisa. De laatste twee waren actief in Tagab en Mullah Behram werd eveneens vermoord door de Franse troepen, in januari 2010 toen u reeds in Tagab woonde met uw man. U trouwde immers naar eigen zeggen in de zomer van 1388 (2009)(cgvs 2, p.4). Ook weet u niet van protestacties die in informatie van het Commissariaat-generaal worden vermeld, en waaraan ook vrouwen deelnamen, tegen het verbranden van de Koran in Amerika (cgvs 1, p. 5). Dit gebeurde nochtans in september 2010 in het dorp Afghanistan, waarvan u zelf zegt dat het slechts op een half uur stappen lag van uw dorp (cgvs 2, p. 6).

Dat u als vrouw heel kort werd gehouden kan voor dit gebrek aan kennis niet als afdoend excuus worden gebruikt. U geeft immers wel blijk van kennis van andere zaken. Zo hebt u een minimum aan geografische kennis (cgvs 1, p. 3) en kent u het districtshoofd van Tagab (cgvs 1, p. 5) en de talibanleider Qari Baryal (cgvs 1, p. 7).

Voorgaande elementen in rekening genomen moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw huwelijk met Safiullah, een lid van de taliban in Tagab.

Dat u niet aannemelijk maakt dat u ooit gehuwd was met en in Tagab woonde bij een talib, zet ook uw verklaringen betreffende uw problemen met uw familie en schoonfamilie op de helling, waardoor ook het clandestiene karakter van uw relatie met M.(...) I.(...) J.(...), volgende op de dood van uw ex-man, niet meer geloofwaardig is. Bijgevolg kan u de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend."

Wat betreft uw problemen volgende uit uw activiteiten als voetballer bij het nationaal voetbalelftal in Afghanistan dient te worden vastgesteld dat noch uit uw verklaringen, noch uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat u omwille van deze activiteiten risico loopt op vervolging in Afghanistan. U zegt in dit verband dat u Afghanistan bent moeten verlaten omwille van het huwelijk met uw vrouw en niet omwille van incidenten met betrekking tot uw werk voor het voetbalelftal (cgvs2, p. 5). Daarbij bevestigt u ook dat u niet vreest omwille van deze activiteiten te worden vervolgd in Afghanistan (cgvs 2, p. 6).

Bijgevolg kan worden besloten dat de gebeurtenissen gerelateerd aan uw status als voetballer waarover u vertelde op het cgvs geen reden uitmaken voor uw vlucht uit Afghanistan en ook geen reden zijn waarom u moet vrezen voor vervolging bij terugkeer. Bijgevolg moet ook in uw geval besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Alle documenten die u voorlegde, namelijk uw ID kaart van het nationaal elftal in Afghanistan, twee badges voor een voetbaltoernooi, 20 foto's waarop u figureert in uw hoedanigheid als voetballer en de verschillende voetbalmagazines, hebben enkel betrekking op uw werkzaamheden als voetballer en verwijzen niet naar de redenen waarom u uw land bent ontvlucht zodat zij die niet aantonen. Ook de diefstal aangifte uit Duitsland en het elektronisch ticket van een vlucht naar Dubai/Peking verwijzen niet naar uw vluchtmotieven zodat zij deze evenmin staven. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Kapisa dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U woonde namelijk reeds een aantal jaren in Kaboel en verdiende daar goed geld als voetballer voor onder meer het nationaal elftal, zo blijkt uit uw verklaringen (cgvs 1, p. 4). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u en uw echtgenote vreesden in Kaboel met uw familie kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Hieruit dient besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Kapisa. Gezien uw verklaringen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekers wijzen erop dat verzoeker problemen heeft met de Afghaanse regering. Hij had, zo lichten ze toe, problemen in de

ationale voetbelploeg die in handen is van Qamuddin Karim, voorzitter van de 'Federation Football of Afghanistan' en tevens gouverneur van de provincie Panshir. Volgens verzoekers is Qamuddin Karim ook lid van een gewapende groep *"in band met Fahim, een welbekende oorlogsmisdadiger en ook vicepresident van Afghanistan"*. Verzoekers citeren uit de verslagen van de gehoren van verzoeker op het Commissariaat-generaal en wijzen erop dat hij heeft verklaard dat hij problemen had met zijn voetbalactiviteiten. De commissaris-generaal gaat hier, zo stellen ze, echter volledig aan voorbij en oefende op verzoeker druk uit opdat deze zou zeggen wat men wilde horen. De "protection officer" bij de behandeling van dit dossier was dan ook van slechte wil, aldus verzoekers. Voorts merken verzoekers op dat men in het gehoorverslag van 2 februari 2012 pas op de "eindpagina" de vragen kan lezen omtrent verzoekers werkelijke vrees. Pas dan kon verzoeker, zo opperen ze, over zijn politieke problemen spreken. Verzoekers merken vervolgens op dat verzoeker veel bewijzen over zijn problemen als voetballer heeft toegevoegd, doch de commissaris-generaal deze zonder enig onderzoek opzij heeft geschoven. *"De behandeling van de asielaanvraag door de tegenpartij bewijst dat het belangrijkste punt voor de tegenpartij de huwelijksproblemen zijn en de andere problemen onderzoekt de tegenpartij gewoonweg niet"*. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden met de exacte verklaringen van verzoeker, noch met zijn documenten aangaande zijn asielaanvraag. Wat hun relaas betreft over verzoeksters vorig huwelijk laten verzoekers gelden dat dit geloofwaardig is en overeenkomt met de objectieve informatie die voorhanden is over de situatie in Afghanistan. De bestreden beslissing baseert zich evenwel alleen op de verklaringen van verzoekster over haar kennis over haar eerste echtgenoot, aldus verzoekers die eraan toevoegen dat verzoekster slechts een aantal maanden met hem getrouwd was, het bovendien om een gedwongen huwelijk ging dat ze nooit werkelijk heeft aanvaard en dat zij daarnaast ook heeft verklaard enkel Dari te spreken. Volgens verzoekers heeft verzoekster bijgevolg niet de mogelijkheid of de opportuniteit gehad om uitgebreide discussies te hebben met haar ex-echtgenoot, in zoverre men al effectief een "gesprek" met een talib kan hebben over zijn collega's bij de taliban. Verder wijzen ze erop dat verzoekster moeder is van een kind dat geen kind is van verzoeker. Indien de tegenpartij verzoekster enkel op grond van haar verklaringen niet gelooft, is er volgens hen nog steeds een DNA-test die, zo stellen ze, zonder twijfel zal bewijzen dat het kind niet van verzoeker is. Er vond dus wel degelijk een vorig huwelijk plaats, aldus verzoekers die eraan toevoegen dat het een duidelijke en uitgebreid toegepaste Afghaanse traditie is om een weduwe uit te huwelijken aan haar schoonbroer, waardoor er geen enkele reden is om verzoekster op dit punt van haar relaas niet te geloven. Verzoekers merken op dat het enkele feit in Europa te leven en een tweede kind te hebben met een andere man dan de vader van het eerste kind op zich al bijzonder problematisch is voor een Afghaanse vrouw. De vader van verzoekster heeft dan ook een klacht ingediend tegen verzoeker, aldus verzoekers die voorts verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 2 oktober 2012. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, zo poneren verzoekers, het geloofwaardigheidsonderzoek uitgevoerd door de commissaris-generaal de fundamentele vraag niet mag verdoezelen: *"lopen verzoekster en haar kinderen een risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer naar Afghanistan?"*. Voorts wensen verzoekers te onderstrepen dat het verlaten van de echtelijke woning of het huis van zijn vader in Afghanistan een misdrijf is. Volgens verzoekers dient eveneens rekening te worden gehouden met de specifieke Afghaanse wetgeving die verbiedt dat een jonge vrouw haar huis verlaat zonder de toestemming van haar vader of echtgenoot, en ze verwijzen dienaangaande naar informatie van Human Rights Watch. Verzoekers stellen dat in een dergelijke context waarin ouders hun dochters verloven er geen andere keuze is dan accepteren. Weigert verzoekster een dergelijke verloving, dan loopt zij het risico op een detentie en alle andere mogelijke vormen van vervolging verbonden aan de sociale verwerping van een dergelijke weigering, zoals verstoten worden door de familie of in veel gevallen zelfs verkrachting, aldus verzoekers die vervolgens artikel 4, puntje 3 van de Kwalificatierichtlijn deels citeren. Verzoekers menen dat de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in Afghanistan de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster gegrond maken. Ze verwijzen voorts naar en citeren uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de situatie voor vrouwen in Afghanistan, en werpen op dat gezien het Europees Hof stelt dat een *"general risk indicated by statistic and international reports"* genoeg is om te bewijzen dat er een risico is bij terugkeer, ook hier dient aangenomen te worden dat verzoekster een duidelijk risico op vervolging loopt bij terugkeer. Volgens verzoekers kunnen vrouwen beschouwd worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Meer bepaald zijn het, zo opperen verzoekers die stellen dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de Kwalificatierichtlijn duidelijk van een gender gerelateerde vervolging spreken, de jonge Afghaanse vrouwen die de discriminatie en vervolging ondergaan, zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Afghaanse regering. Ze verwijzen in dit verband vervolgens naar (standpunten hieromtrent van) Hathaway en UNHCR alsook naar een resolutie d.d. 24 september 2010 van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa. Verzoekers stellen vast dat geen enkele vraag/informatie aan de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) werd

gevraagd omtrent de gender-gerelateerde vervolgingen in Afghanistan, noch omtrent de praktijk waarbij weduwen gedwongen aan hun schoonbroer worden uitgehuwelijkt, noch omtrent de gevolgen voor een vrouw die aan haar schoonbroer was beloofd en wegvluchtte, noch omtrent de gevolgen hiervan voor het kind. Wat de neergelegde documenten betreft, verwijzen verzoekers naar een arrest van het Europese Hof van 2 oktober 2012 aangaande de plicht van onderzoek in hoofde van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien de Raad de mening is toegedaan dat zij op grond van het huidig dossier niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dient, aldus verzoekers, het dossier te worden teruggestuurd naar de tegenpartij zodat deze laatste een beroep kan doen op CEDOCA teneinde een serieus en rigoureuus onderzoek te voeren van de neergelegde stukken. Daarnaast betogen ze dat de bestreden beslissingen geen enkele motivatie bevatten omtrent de kinderen, in het bijzonder de oudste zoon van verzoekster. Volgens verzoekers is het fundamenteel dat men onderzoekt wat er met dit kind bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal gebeuren. Ze verwijzen naar artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stellen dat het de verplichting is van elke Belgische instantie, en niet van de ouders, om het hogere belang van het kind te onderzoeken. Een aanbeveling van UNHCR citerend, merken ze verder op dat de commissaris-generaal de verplichting had om minstens de Afghaanse wetgeving te onderzoeken teneinde na te gaan wat er met dit kind zal gebeuren in geval van terugkeer en of zijn hoger belang zal worden gewaarborgd.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers citeren de betreffende bepaling van de vreemdelingenwet en voeren aan dat verzoeker een "high profile" heeft omdat hij een bekende voetballer is. Ze stellen dat dit duidelijk geweten is door de Afghaanse bevolking waardoor er geen twijfel mag zijn over de zichtbaarheid van zijn carrière om volgens de criteria van de commissaris-generaal te spreken van een "high profile". Volgens hen geeft de bestreden beslissing echter slechts algemene informatie zonder enig specifiek antwoord te geven in verband met het relaas van verzoeker. Er werden, zo stellen ze vast, ook geen vragen gesteld aan CEDOCA omtrent de vraag wie "high profile" is en in het bijzonder of verzoeker dit is.

Verzoekers voegen als bijlage aan hun verzoekschrift enkele nieuwe stukken toe en lichten toe dat het gaat om foto's van verzoeker, diens paspoort, twee opsporingsberichten van de Afghaanse politiediensten met betrekking tot verzoeker en een enquête uitgevoerd op bevel van het Openbaar Ministerie van Kaboel.

Na het sluiten van de debatten sturen verzoekers per aangetekend schrijven het originele paspoort van verzoeker (geldig tot 2007), 5 kleurenfoto's, 2 'originele' opsporingsberichten, en een 'originele' "enquête" uitgevoerd op bevel van het openbaar ministerie. Deze stukken werden reeds eerder in fotokopie voorgelegd. Voorts voegen verzoekers nog een arrest toe (RvV nr. 95 190 van 15 januari 2013).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over belangrijke gebeurtenissen tijdens haar eerste huwelijk met S., een lid van de taliban in Tagab (ii) zij over de omstandigheden van diens dood slechts weinig weet te vertellen en (iii) zij, ondanks haar beweringen dat haar echtgenoot een talib was en ook haar vader banden had met de taliban, zeer weinig namen van talibanleden in haar provincie weet te plaatsen. Op grond van deze vaststellingen wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar huwelijk met S., dat aan de basis zou liggen van haar beweerde problemen met haar familie en schoonfamilie (die haar na de dood van S. gedwongen zouden hebben om met de broer van S. te huwen wat ze echter weigerde), en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan het beweerde clandestiene karakter van haar huidige relatie met M.I.J., thans verzoeker. Inzake subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers asielaanvraag wordt geweigerd omdat (i) hij zich op dezelfde asielmotieven steunt als zijn echtgenote, thans verzoekster, in wier hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, (ii) noch uit zijn verklaringen, noch uit de verklaringen van zijn vrouw blijkt dat hij omwille van zijn activiteiten als voetballer bij het nationaal voetbalelftal risico loopt op vervolging in Afghanistan, en (iii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om

voormelde conclusies te wijzigen. Inzake subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt op grond van de beschikbare informatie hieromtrent geoordeeld dat er voor burgers in de stad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat in wezen niet wordt getwijfeld aan een vroeger huwelijk van verzoekster maar wel aan een huwelijk in de omstandigheden zoals zij probeert voor te houden, een verplicht huwelijk met haar schoonbroer na het overlijden van haar echtgenoot en de vlucht samen met verzoeker.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekers de verschillende vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat aan verzoeksters verklaarde huwelijk met S., een lid van de taliban in Tagab, geen geloof kan worden gehecht, geenszins ontcrachten of weerleggen. Verzoekers ondernemen hiertoe nagenoeg geen enkele ernstige en concrete poging. Waar zij thans opperen dat verzoekster slechts een aantal maanden met S. getrouwd was en zij enkel Dari spreekt waardoor het onmogelijk was om uitgebreide gesprekken met hem te hebben, merkt de Raad op dat dit geenszins haar onwetendheid omtrent (de omstandigheden van) de dood van S. verklaart of rechtvaardigt. Immers, gelet op het feit dat de moord op haar voormalige echtgenoot een uiterst ingrijpende gebeurtenis in haar leven is en diens overlijden aan de basis ligt van haar verklaarde vervolgingsproblemen, kan van verzoekster een redelijk coherente kennis hieromtrent worden verwacht. Verzoekster blijft hier, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, echter geheel in gebreke. Ze weet immers niet juist waar en wanneer haar ex-echtgenoot werd gedood, legde over het seizoen/de periode waarin hij zou zijn vermoord alsook over het aantal andere slachtoffers dat bij die dodelijke aanslag zou zijn gevallen tegenstrijdige verklaringen af en blijkt onwetend over het feit of die andere slachtoffers talibs waren of niet (Administratief dossier verzoekster, stuk 4a, gehoorverslag I CGVS 2 februari 2012, p. 6-8 en stuk 4, gehoorverslag verzoekster CGVS II 14 augustus 2012, p. 4). Verzoeksters huidig verweer biedt daarnaast geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor haar uiterst gebrekkige kennis over verschillende vooraanstaande talibanfiguren in Kapisa, terwijl zij wel degelijk op de hoogte blijkt te zijn van een aantal gegevens en elementen uit Kapisa. Gelet op het feit dat blijkens haar verklaringen zij enkele maanden gehuwd zou zijn geweest met een talib in Tagab, verschillende van diens familieleden zoals zijn vader en zijn broer, waarbij ze (ook na de dood van haar ex-man nog) lange tijd zou hebben verbleven, eveneens deel zouden uitmaken van de taliban en ook haar eigen vader nauwe en goede contacten zou hebben met de taliban, kon van verzoekster hierover een preciezere kennis worden verwacht, wat echter allerm minst het geval is. Verzoeksters huidige beweringen vormen evenmin een afdoende verklaring voor haar onwetendheid omtrent de protestacties in september 2010 in het dorp Afghanistan. Voorgaande vaststellingen, welke geenszins worden ontcracht of weerlegd, hebben de commissaris-generaal terecht doen besluiten dat aan verzoeksters beweerde huwelijk met S. zoals zij het voorhoudt en de verplichting te trouwen met de schoonbroer, en derhalve de vlucht, geen geloof kan worden gehecht.

2.4. De Raad acht het overigens, zoals de commissaris-generaal tijdens een verhoor van verzoeker ook pertinent opmerkte (AD verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS I verzoeker, p. 8) weinig aannemelijk en zeer bedenkelijk dat verzoekster, een Tadzjiek van origine die enkel Dari spreekt, door haar familie uitgehuwelijkt zou zijn geweest aan een Pashtoun. Afkomst, stam, en etnie zijn in Afghanistan immers van primordiaal belang.

2.5. De loutere bewering dat het een *“uitgebreid toegepaste Afghaanse traditie (is) om een weduwe uit te huwelijken aan haar schoonbroer waardoor er geen enkele reden is om verzoekster op dit punt van haar relaas niet te geloven”*, toont nog altijd niet aan dat in hoofde van verzoekers de vervolgingsfeiten, zoals zij deze voorhouden, zich hebben voorgedaan gelet op het ongeloofwaardig karakter van het relaas.

Meer nog, de Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar een klacht die de vader van verzoekster tegen verzoeker zou hebben ingediend (stukken 4-5 bij het verzoekschrift) doch met het blote oog kan ook op de fotokopie van de klachten worden vastgesteld dat deze klachten genoteerd werden op papier met het logo van “The Islamic Transitional Government of Afghanistan”. Dat de politie van Kabul anno 1390 (= 2011) nog altijd klachten zou noteren op papier van de overgangsregering van Afghanistan is niet aannemelijk zodat aan deze documenten geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend. Daarenboven blijkt uit het relaas geenszins dat de klacht werd ingediend omdat verzoeker er met

verzoekster vandoor ging zonder toestemming van de vader/familie. Ook in de enquête wordt nergens een bevestiging gevonden van het door verzoekers voorgehouden relaas.

Waar verzoekers nog stellen dat *“het enkele feit om in Europa te leven en een tweede kind te hebben met een andere man dan de vader van het eerste kind (...) op zich al bijzonder problematisch (is) voor een Afghaanse vrouw”* blijven zij ook hier steken in een blote bewering. Hun relaas is ongeloofwaardig en zij maken niet aannemelijk dat verzoekster tegen de vader in, in het huwelijk is getreden met verzoeker.

2.6. Aangezien de commissaris-generaal terecht geen geloof hechtte aan verzoeksters beweerde vorig huwelijk met een talib en de ermee gepaard gaande problemen, was hij er geenszins toe gehouden om (eventueel met de hulp van CEDOCA) haar beweerde situatie alsook die van vrouwen in gelijkaardige situaties, aan de hand van algemene beschikbare informatie hieromtrent, nader te onderzoeken. De actuele situatie in het land van herkomst dient immers slechts (verder) te worden onderzocht indien het asielrelaas voldoende geloofwaardig is, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.7. Betreffende verzoekers' huidige bewering dat jonge Afghaanse vrouwen zoals verzoekster beschouwd kunnen worden als een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), benadrukt de Raad dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.8. Verzoekers huidige kritiek als zou het Commissariaat-generaal volledig zijn voorbij gegaan aan zijn problemen gerelateerd aan zijn voetbalactiviteiten en deze gewoonweg niet hebben onderzocht, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit volgende overwegingen uit de bestreden beslissingen - welke verzoekers overigens thans zelf in hun verzoekschrift deels citeren - :

“Wat betreft uw problemen volgende uit uw activiteiten als voetballer bij het nationaal voetbalelftal in Afghanistan dient te worden vastgesteld dat noch uit uw verklaringen, noch uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat u omwille van deze activiteiten risico loopt op vervolging in Afghanistan. U zegt in dit verband dat u Afghanistan bent moeten verlaten omwille van het huwelijk met uw vrouw en niet omwille van incidenten met betrekking tot uw werk voor het voetbalelftal (cgvs2, p. 5). Daarbij bevestigt u ook dat u niet vreest omwille van deze activiteiten te worden vervolgd in Afghanistan (cgvs 2, p. 6). Bijgevolg kan worden besloten dat de gebeurtenissen gerelateerd aan uw status als voetballer waarover u vertelde op het cgvs geen reden uitmaken voor uw vlucht uit Afghanistan en ook geen reden zijn waarom u moet vrezen voor vervolging bij terugkeer. Bijgevolg moet ook in uw geval besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze conclusie niets veranderen (...).” (Bestreden beslissing verzoeker, p. 2).

En *“Wat betreft de elementen die uw echtgenoot M.(...) I.(...) J.(...) in verband met zijn persoonlijke problemen in het kader van zijn asielverzoek aanhaalde moet worden gesteld hij aangaf dat hij omwille van deze feiten geen vervolging of problemen vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (cgvs 2, p.5 -6). Bijgevolg kan er op basis van de elementen in uw hoofde evenmin worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of toe een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.”* (Bestreden beslissing verzoekster, p. 2).

Hun betoog als zou de commissaris-generaal de stukken die verzoeker ter staving van zijn verklaarde voetbalactiviteiten en de hiermee gepaard gaande problemen zonder enig onderzoek naast zich hebben neergelegd, mist eveneens feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging:

“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Alle documenten die u voorlegde, namelijk uw ID kaart van het nationaal elftal in Afghanistan, twee badges voor een voetvaltoernooi, 20 foto's waarop u figureert in uw hoedanigheid als voetballer en de verschillende voetbalmagazines, hebben enkel betrekking op uw werkzaamheden als voetballer en verwijzen niet naar de redenen waarom u uw land bent ontvlucht zodat zij die

niet aantonen. Ook de diefstalaangifte uit Duitsland en het elektronisch ticket van een vlucht naar Dubai/Peking verwijzen niet naar uw vluchtmotieven zodat zij deze evenmin staven.”

De neergelegde documenten werden, in tegenstelling tot wat ze thans beweren, wel degelijk aan een onderzoek onderworpen.

2.9. Waar verzoekers thans betogen dat de commissaris-generaal druk uitoefende op verzoeker opdat deze zou zeggen wat hij wilde horen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele opmerking hierover maakte tijdens zijn gehoren en de verslagen van zijn gehoren op het Commissariaat-generaal geen enkele indicatie in die zin/richting bevatten.

Uit het verslag van verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar verzoeker werd gevraagd om beknopt, doch zo volledig en nauwkeurig mogelijk zijn asielmotieven weer te geven en waar er van (enig optreden van) de commissaris-generaal nog geen sprake was waardoor deze hem er onmogelijk onder druk kon zetten, blijkt dat verzoeker aldaar niet het minste gewag maakte van eventuele problemen die hij omwille van zijn beroep als voetballer zou hebben gekend (AD verzoekster, vragenlijst DVZ verzoeker 2 augustus 2011, p. 3). Verzoeker, die er aangaf dat zijn huwelijk de precieze en enige aanleiding was voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, legde wel enkele documenten neer ter staving van zijn voetbalcarrière in Afghanistan, doch verklaarde hierbij uitdrukkelijk het volgende: *“De voetbal heeft niets met mijn problemen te maken, maar”* de stukken *“kunnen wel aantonen wie ik ben”*.

Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker, toen hem gevraagd werd of hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen had aangehaald die geleid hebben tot zijn vertrek, dat hij voordien kort over zijn persoonlijke problemen had gesproken, maar niets had gezegd over zijn problemen in verband met zijn sport (AD verzoekster, gehoorverslag verzoeker CGVS I d.d. 2 februari 2012, p. 2). Hij lichtte vervolgens toe dat hun voetbalploeg door het team van Korea uitgenodigd was geweest voor een training, doch zij op de luchthaven waren tegengehouden en gearresteerd door de politie omdat zij er valselijk van beschuldigd werden dat zij naar Korea wilden reizen om zich tot het christendom te bekeren. Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg of de problemen met zijn sport de reden waren waarom hij Afghanistan was ontvlucht, antwoordde hij als volgt: *“Nee de reden waarvoor we vluchtten was wat ik ook zei op het vorig interview. Maar de problemen met mijn sport was ook een probleem.”* (*Ibid.*, p. 2). Toen verzoeker in een latere fase van het verhoor gevraagd werd om de directe aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten, sprak hij enkel over de problemen omwille van het verboden huwelijk met zijn vrouw. Over problemen gerelateerd aan zijn voetbalactiviteiten repte hij met geen woord (*Ibid.*, p. 6-11). Toen hem *in fine* van het verhoor werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, verklaarde hij opeens dat een ander punt dat hem had gemotiveerd om een beslissing te nemen het probleem was met betrekking tot zijn sportactiviteiten en meer bepaald wat er gebeurde tijdens hun geplande reis naar Korea (*Ibid.*, p. 11). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat hij eerder had gezegd dat hij vreesde voor de familieleden van zijn vrouw en daarom was gevlucht, antwoordde verzoeker het volgende: *“Om het duidelijk te maken: mijn redenen om mijn land te ontvluchten is omdat ik in gevaar was maar de problemen die ik had van mijn sportactiviteiten dat is het motief waarom ik mijn vrouw huwde maar niet de reden waarom ik het land ontvluchtte (...)”* (*Ibid.*, p. 11).

Bij aanvang van het tweede en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal antwoordde verzoeker op de vraag wat de reden is voor zijn vlucht uit Afghanistan: *“Ik ben weggelopen met mijn vrouw naar Kaboel (...)”* (AD verzoekster, gehoorverslag verzoeker CGVS II d.d. 14 augustus 2012, p. 2). Wanneer diezelfde vraag hem meteen daarop opnieuw werd gesteld, maakte verzoeker opnieuw enkel gewag van de problemen na de vlucht met zijn vrouw en hun verboden huwelijk en lichtte hij die feiten opnieuw kort toe (*Ibid.*, p. 2). Gevraagd of dit, met name het feit dat hij met een gehuwde vrouw samen is die al een kindje had, het enige probleem is waardoor hij zijn land van herkomst heeft verlaten, antwoordde verzoeker bevestigend en stelde hij dat er daarnaast ook de andere problemen waren in verband met zijn sport zoals hij tijdens zijn eerder gehoor had verteld (*Ibid.*, p. 2). Toen de commissaris-generaal hem meteen daarna nogmaals de vraag stelde of de problematiek met zijn vrouw de enige reden is waarom hij uit Afghanistan is weggevlucht of er daarentegen nog andere redenen waren, verklaarde hij dat dit *“de enige reden”* was (*Ibid.*, p. 2). Wanneer verzoeker op het einde van het tweede gehoor gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, bracht hij terug het incident van tijdens de Korea-reis ter sprake (*Ibid.*, p. 5). Toen de commissaris hem daarop vroeg of dit incident de reden van zijn vlucht uit Afghanistan was, beantwoordde verzoeker dit ontkennend (*Ibid.*, p. 5). Op de vraag waarom hij het dan vermeldde, antwoordde hij uitdrukkelijk als volgt: *“Ik ben alleen Afghanistan moeten verlaten omwille van mijn vrouw”* (*Ibid.*, p. 5). De commissaris-generaal wees hem er vervolgens op dat

indien zijn voetbalactiviteiten een probleem voor hem in Afghanistan vormen hij hierover kon vertellen, waarna verzoeker stelde dat die gebeurtenissen wel stress veroorzaakten waardoor hij foute beslissingen ging nemen (*Ibid.*, p. 5). Toen verzoeker na nogmaals kort het Korea-incident te hebben toegelicht, tot slot nogmaals werd gevraagd of hij problemen vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van die gebeurtenissen tijdens zijn voetbalcarrière, antwoordde deze duidelijk en uitdrukkelijk: *“Neen daar vrees ik niet voor (...)”*(*Ibid.*, p. 6).

Verzoekers tonen, zo weze herhaald, niet aan dat en maken niet in het minst aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoren door de commissaris-generaal onder druk zou zijn gezet, en de gehoorverslagen bevatten geen enkele aanwijzing in die zin. Hun beschuldigingen aan het adres van de commissaris-generaal/de “protection officer” missen dan ook feitelijke grondslag en alle ernst. De Raad wenst te dezen ook te benadrukken dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt.

In het licht van voorgaande verklaringen van verzoeker -telkens als hij zijn activiteiten als voetballer ter sprake bracht, gaf hij uitdrukkelijk aan dat deze niets te maken hebben met de reden van zijn vertrek uit zijn land van herkomst-, is het allerm minst ernstig van verzoekers thans plots te beweren dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn activiteiten als voetballer in het verleden. Nog minder ernstig is het te moeten vaststellen dat verzoeker, die eerder nooit gewag maakte van een politieke vervolging omwille van de voetbal-activiteiten, thans geheel andere, nieuwe problemen in dit verband aankaart, waar hij voorheen enkel over het incident tijdens de geplande trip naar Korea sprak, waarvan hij dus, zo weze herhaald en zo dient te worden beklemtoond, meermaals uitdrukkelijk aangaf dat niet dit, doch enkel de problematiek inzake de verboden relatie met zijn vrouw aan de basis lag van zijn vertrek uit Afghanistan.

Om die reden en gelet op het feit dat hij niet enig begin van bewijs ter staving ervan aanbrengt, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, kan aan die nieuwe door verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift aangehaalde problemen naar aanleiding van zijn voetbalverleden geen geloof worden gehecht.

2.10. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

- “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”*

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

In de mate verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen specifieke en concrete vrees voor vervolging in hoofde van de kinderen hebben uiteengezet enerzijds en anderzijds hun relaas met betrekking tot het clandestiene/verboden huwelijk ongeloofwaardig is. De Raad wijst er nog op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar zij in dit verband verwijzen naar een aanbeveling van UNHCR, wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat het slechts een niet-afdwingbare aanbeveling betreft zodat verzoekers zich hier niet (dienstig) op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.11. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielerelaas kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van diezelfde wet betreft, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat de veiligheidssituatie in Kabul niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen om slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit voormelde SRB van 11 juli 2012 blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een solide verbetering vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid, veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul één van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld, maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bermoedelingen en bomoanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum

gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted' (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen, doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht stellen. Hun betoog als zou verzoeker als bekende beroepsvoetballer een "high profile" hebben en om die reden bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet, kan niet worden gevolgd vermits verzoeker geen vrees voor vervolging hebben aangetoond, om welke reden dan ook. Overigens blijkt dat met de term "high profile" de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten wordt bedoeld, en niet bekende voetballers, zoals verzoekers verkeerdelijk (en zonder enig bewijs hiervan) voorhouden.

2.13. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde documenten doen geen afbreuk en wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. De foto's tonen verzoeker in legerkledij met op de achtergrond een voetbalstadion, doch brengen wezenliks niets bij aan zijn relaas. Zijn paspoort bevestigt enkel zijn identiteit welke ter zake niet ter discussie staat. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt niets toe aan hun relaas. De overige documenten beweerdelijk opsporingsberichten van de Afghaanse politiediensten met betrekking tot verzoeker en een enquête uitgevoerd op bevel van het openbaar ministerie van Kabul werden reeds besproken onder punt 2.6..

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS